

PARADELA FACILITA QUE A SEMENTE DO MEU PAI XERMOLE NO MEU FILLO

É difícil explicar o significado que tén para nós, a familia de Manuel Rodríguez López, poder ver cómo o Certame Literario de Paradela se consolida co paso do tempo e crece en importancia e difusión. Todo debido ó bo facer do Concello de Paradela e, en especial, gracias ó infatigable labor do seu Alcalde, o bo amigo Xosé Manuel Mato Díaz. Pero máis difícil é intentar comunicar ós que non coñecedes ó meu pai o que el mesmo sente no ceo dos galegos, dende onde, como ben nos contou o amigo Xulio Xiz o ano pasado, nos está a escoitar.

Son moitas as gratificacións que lle deparou ó Fillo Predilecto de Paradela o mundo da cultura galega. Pero ningunha para el comparable ós honores que recibe dende a *Patria dos seus antergos*, Paradela. O amor que amosou o meu pai cara Paradela ó longo de toda a súa vida, vese multiplicado polo agarimo que o seu berce natal dispensa á súa Memoria. A súa familia somos conscientes deste feito, unha realidade que nos enorgullece e que é motivo da máis fonda gratitude cara esta terra de xentes nobres e xenerosas. Este Certame Literario é un máis dos moitos recoñecementos que manteñen vivo a Manuel Rodríguez López, que permiten que non se apague a súa voz e que non se bote en olvido o seu recordo. Por iso, sei que relouca coa ledicia, porque pode estar entre nós un ano máis.

Tamén sei que este ano é especial para el. É a primeira edición que comparte co seu neto primoxénito Carlos, que naceu no último Ano Santo do milenio na véspera do Apóstolo en Compostela (¿coincidencia tal vez?). Permitídemme que reflexione en voz alta sobre cómo falarlle ó meu fillo do seu avó paterno.

¿Cómo contarlle que ti, pai, non podes falar con el, pero que el pode sentirte e escoitarte? ¿Cómo explicarlle que aínda que non te vexa estás presente? ¿Cómo responder a tantas outras preguntas aínda non feitas?

Esta vez sí, pai, entendín a túa mensaxe á primeira. Xa ti te encargaches de solventar o contratempo da negra sombra cos teus libros. Falareille coas túas verbas, para que algún día se decate que eras ti quen lle falaba. Direille que tamén el é Xaniño e que o teu espírito, *outro vento, outro sol, murcho ou con brillo, zoando ou calado*, está sempre con el.

Utilizando a miña voz e as miñas mans, xogarás con el contando as sílabas dos versos e cantando nos acentos, como antes fixeches comigo. Empregarás os seus propios beizos para amosarlle *onde atopar a poesía*. Reencarnaraste no Xan emigrante que retorna a Paradela nas vacacións do verán e el pensará ser ti *reencontrándose coa aldea*, regresando da Catalunya que

tamén amaches. Ensinaraslle, caladamente, a ler o que non está escrito e a comprender o significado do non dito. E eu aprenderei pouco a pouco, xunto ó meu fillo, a escoitarte e a interpretarte. E crecerei, canda el, cos teus consellos e co teu *onte vivencial* perdurado no tempo.

A semente da túa vida, que depositaches nos teus fillos, xermolará no teu neto e, xunto a ela, froitificará o sentimento que posibilite un novo xermolar no neto do teu neto. Dese xeito, a túa mensaxe transmitirase como a historia herdada polas xeneracións de *Fonas* dos teus *Poemas Populares Galegos*, e non morrerá

Carlos aprenderá co tempo, da túa man, que a vida é como un folio non escrito. Como unha poesía ou unha crónica de xornal non feita. E que o esforzo e o traballo son a maior fonte de inspiración para encarnar no folio a poesía, na vida a historia.

Decatarase lendo as túas rimas da dificultade de escribir *con linguaxe directa e espida* e con sinceridade, e serviralle de pretexto para comprender que, na vida, o máis difícil é facer as cousas sinxela e caladamente, como ti fixeches.

Co teu exemplo coñecerá que camiñar facendo ben é recompensado coa eternidade en forma de recordo permanente. Saberá que os verdadeiros amigos non necesitan máis que un sentimento para ser fieis trascendendo á vida. E comprenderá que ese é o motivo de que o Certame Literario do Concello de Paradela leve o nome do seu avó paterno.

O meu fillo, igual que xa lle sucede ó meu pai no ceo dos galegos, sentirá pronto a necesidade de dar grazas por poder contar coa comunicación co seu avó paterno. Adiantándome a ese momento, e tamén en boca do meu pai, permitíndeme que, en nome de tres xeneracións, amose a nosa gratitude cara amigos como Xosé Manuel Mato, Xulio Xiz, Xesús Mato, Manuel Blanco, Alfredo González e tantos outros, que contribuídes a que Manuel Rodríguez López non sexa un nome do pasado, senón unha realidade presente que nos acompaña día a día.

E en especial, grazas a Paradela. Grazas como pai, porque grazas a todos vós e a Paradela, seralle máis fácil ó meu fillo falar co seu avó. E grazas como fillo, porque grazas a todos vós e a Paradela, acrecéntase ano tras ano o manantío inesgotable de aprendizaxe que recibo do meu pai.

Santiago Rodríguez López

Febreiro do ano 2000